

[Kjeld Olesen.]

der, på godt og ondt, i denne periode heldigvis mest på godt. Men vi skal ikke glemme de uhyggelige begivenheder, der i den senere tid har udspillet sig i Chile, hvor Salvador Allendes demokratiske styre brutalt blev slået ned af en militærjunta. Langt herfra, nu vel, men det kommer os ved. For drejer det sig om principper, er det ikke et spørgsmål om afstand, og det er glædeligt at se den solidaritet med de undertrykte, som store dele af den danske befolkning har givet udtryk for.

Problemer har vi jo også andre steder i verden, vel knap så voldelige som det, der lige i disse dage sker i Chile. Tager vi vor egen nærhed, må det hilses med tilfredshed, at der nu synes at være indtrådt en forhandlingsfase mellem Storbritannien og Island om fiskerigrænseproblemet.

Når jeg sagde på godt, mente jeg de afspændingstegn, som vi kan konstatere i disse dage: troppereduktionsforhandlingerne i Wien og videreførelsen af sikkerhedskonferencen i Genève. Kun den, der komplet ønsker at se bort fra kendsgerninger, kan påstå, at dette ville være muligt at nå uden tilstedeværelsen af det organiserede samarbejde, som vi har det i NATO, og kun den virkelighedsfjerne vil påstå, at det ville fremme disse forhandlinger, hvis vi søgte at opløse NATO ved at gå i spidsen med en dansk udmeldelse. Tværtimod ville et sådant skridt være til ubodelig skade ikke bare for sikkerheden, men også for afspændingen, og det er komplet uforståeligt, at der findes nogle i dette ting, der stadig kan stå for en dansk udmeldelse.

Endelig et par bemærkninger om samarbejdet i folketinget. Jeg tror, at mange uden for disse mure har vanskeligt ved at forstå, hvorfor dette problem skal optage så meget tid. Retfærdigvis må vi sige, at vi da heldigvis enes om langt de fleste lovforslag, men det kan jo knibe, når vi når hen til, skal vi kalde dem de lidt mere afgørende. Bemærkningen om, at det ikke drejer sig om, hvem man samarbejder med, men hvad man samarbejder om, lyder jo som liflig musik i øret hos det parti, der har dannet en mindretalsregering, men mærkeligt nok er det desværre gået sådan, at når det kommer til den egentlige prøve om visse vitale spørgsmål, er denne skønne målsætning ligesom gledet i

baggrunden. Og lige så ejendommeligt har det altid været i spørgsmål, hvor man forlods kunne vente kritik fra vælgerne, hvis man påtog sig et ansvar. Men lad mig til sidst understrege atter en gang: de forslag, der kommer fra regeringen, er socialdemokratiske forslag. Vi vil naturligvis søge at få disse forslag realiseret. Som mindretalsregering må det ske ved forhandling med andre partier. Heller ikke i denne folketingssamling skal der herske nogen tvivl om vor vilje til en sådan forhandling, og når jeg siger forhandling, så mener jeg forhandling til alle sider.

Poul Schlüter: Det konservative folkeparti går til arbejdet i dette folketingsår med ønsket om at gøre en indsats og med vilje til at tage et medansvar. Til gengæld kræver vi selvfølgelig, at der tages hensyn til vore synspunkter, så vi også får indflydelse på lovgivningsresultaterne. Det vil være recepten for vor indstilling til opgaverne og for vor indstilling til regeringen, når vi nu tager fat på arbejdet.

Men det er med bange anelser, vi møder til arbejdet, når det gælder vilkårene, der bydes folketinget som lovgiver. I fjor havde vi en lang, lang række EF-følgelove, som lagde beslag på en del af vor arbejdstid. Hvis man ser væk fra disse særlige love og tæller de bebudede lovforslag i åbningstalels mundtlige og skriftlige del sammen, kan man godt få den fornemmelse, at når det kommer til stykket, bliver det vist endnu flere lovforslag, vi skal tage stilling til i dette arbejdsår. Derfor vil jeg også gerne sige, at vi vil modvirke, at folketinget bliver gjort til et ekspeditionskontor, der villigt skal være til rådighed som et gummistempel for, hvad regeringen og dens ekspertbagmænd nu kan finde på.

Vi mener, det er vigtigt, at folketingets arbejdsvilkår bedres, og vi tror, det er nødvendigt, at folketinget ligesom af princip stiller sig mere tøvende og mere kritisk over for, hvad man nu finder på i ekspertkredse, som står bag ministrene i vort land. For er det ikke sådan, at hvis livsvilkårene ustandselig forandres for almindelige mennesker, selv om det måske ind imellem tilsyneladende kan blive teknisk bedre, så kan familier og mennesker ikke rigtig komme til at planlægge og udnytte mulighederne